

Той постъпи като доброволец и замина за Ел Салвадор, а след това и в Камбоджа. Научи ме да не забравям, че малките жестове на обич са истинската проява на християнско отношение.

– Живея в свят за долар на ден – казва Кевин.

В Пном Пен той работи с „Малките фиданки“, децата сираци на болни от СПИН. Всички двеста и седемдесет са ХИВ позитивни. Най-малкото е на три години, а най-голямото на осемнайсет.

Кевин решава да отпътува за Кливланд, за да се види със семейството си. Децата се разплакват. Страхуват се, че няма да го видят никога повече. В техния свят, когато някой замине, не се връща никога. При едно негово пътуване децата организират томбола, за да изберат кое от тях да отиде да го изпрати с колата до летището.

Философията на Кевин е, че понякога е разумно да предложиш рибата, преди да научиш хората как да ловят риба. Ако не им дадеш риба, обяснява той, децата, болни от СПИН, няма да доживеят, за да се научат как да я ловят. Той е убеден, че да служиш на бедните означава да отидеш там, където се нуждаят от теб, дори да не си желан, и да останеш, докато поискат да си до тях, макар вече да нямат нужда от теб.

Една от любимите ми истории с Кевин е свързана с пребиваването му в Хондурас, за да помогне след поражения от ураган. Три дни след като през 1998 се разразява ураганът Мич, различни организации полагат много труд и усилия да съберат санитарни материали, аспирин, антибиотици, бинтове и други средства за оказване на първа помощ. В желанието си да откликнат хората оставяли какво ли не в църквите и по летищата.

За пет дни стихията потопа Хондурас под метър и половина вода. Завинаги се промени и сушата, и хората. Бяха отнети повече от деветнайсет хиляди живота.

Жителите от Хондурас се нуждаеха от лекарства, не от играчки. Огромната кукла, оставена на летището, нямаше място в съсипаната страна, но накрая дарителката настояла тя

също да бъде изпратена. Събирала помощи за жертвите на урагана Мич, когато децата ѝ взели куклата от спалнята и я сложили при другите вещи. Майката предложила да я оставят къщи. Куклата била в семейството още от раждането им.

Три пъти я връщала, а те три пъти я криели при помощите. На четвъртия път, когато я видяла, я прегърнала и се разплакала. Решила, че куклата трябва да замине.

Отнесла събраното заедно с куклата на Марта Понс, президент на хондураска асоциация в Кливланд. Притиснала куклата до гърдите си, обяснила на Марта колко много означава тази играчка за нея и настояла да бъде дадена на подходящо дете.

Марта нямала намерение да ходи в Хондурас, но накрая се присъединила към петдневна благотворителна мисия. Била напуснала дома си преди двацет и три години. Кевин също се включил. След като видял опустошенията по телевизията, и Джордж Мюлхайм, парамедик към пожарната на Кливланд, решил да замине. Подобно на всички останали, се чувствал късметлия и искал да даде нещичко на несретниците.

Срещайки се на летището, Кевин и Джордж не знаели какво да правят с куклата, голяма колкото едногодишно дете, поставена редом с куфари, кашони и раници, пълни с антибиотици, течности против обезводняване и други санитарни материали, дарени от местни църкви и дрогерии. Защо изобщо да я вземат.

Дарителката ги уверявала, че много бързо ще разберат на кого да я дадат.

„Едва ли“, помислил си Кевин и забелил очи при тези наивни думи. Куклата с дълга руса коса била съвсем неподходяща за културата на Хондурас.

На Кевин се паднало пръв да се грижи за куклата. По време на полета я поставил в скута си. Самолетът бил пълен с първите доброволци, хора в униформи на Червения кръст, имало дори кучета. Пристигнали в Хондурас. Качили се в различни автомобили. Разрушенията били толкова големи, че им трябвал цял ден, докато стигнат до целта.

Кевин се настанил с куклата и още трима в такси с размера на фолксваген костенурка. Пренесли куклата през река, задръстена от скални отломъци. Изкачил заедно с нея десетметров наклон по импровизирана стълба, която се кривяла на всяка стъпка. Неведнъж се питал защо разнася тази кукла. На няколко пъти прошепнал: „Какви ги вършим с това нещо?“

Отговорът дошъл при запознанството им с осемгодишно момиченце, което повтаряло пред всички:

– Някой ми носи кукла.

По здрач пристигнали в село Хутапия, където все още нямало електричество. Екипът възнамерявал да остави провизиите в местната клиника и да помогне да бъдат разпределени между болните. Първо спрели в църквата, където Марта казала на свещеника и двама религиозни братя за куклата. Тримата мъже възкликнали в един глас:

– Каила.

Каила ли?

Тя била бедно момиченце още преди да се разрази ураганът. След урагана постъпила като доброволка в един от импровизираните лагери в селото. Когато двеста човека дошли да се хранят, Каила останала да помага, като миела чинии. Останала и на следващия ден, когато гладните станали триста, била там и когато по-късно дошли четиристотин.

Семейството на Каила изгубило всичко по време на урагана и сега живеели при роднини. Те и без това нямали много във вече разрушената си кирпичена къща. Бедното момиченце нямало нито играчки, нито дори кукла. Другите деца не я допусkali в игрите си, подигравали се на нищетата ѝ.

Една нощ Каила сънувала нещо интересно. Някой щял да ѝ донесе кукла. Събудила се, обзета от вълнение, и описала куклата на майка си. Разказала и на децата в религиозното училище. Разказала и на свещеника в църквата.

– Някой ден ще имам пари и ще ти купя кукла – обещала майка ѝ.

– Не – възразила Каила. – Някой ще ми донесе кукла.

При вида на куклата босоногото момиченце се разплакало. Била същата както в съня ѝ – със същата дълга коса, сплетена на плитки, и рокля на цветя.

– Мамо, мамче, нали ти казах! – извикала Каила.

Всички се просълзили.

Кевин не можел да повярва.

– Мислехме, че мисията ни е да доставим медицинските припаси. Навярно мисията ни е била да направим едно дете щастливо – сподели с мене той.

Понякога нещата, на пръв поглед безполезни и маловажни, оказват най-голямо влияние. Не можеш да направиш всички щастливи, не можеш да разрешиш всички проблеми. Но пък можеш да направиш един човек щастлив и това е напълно достатъчно.